

цето, далечни балкани, зашумѣха житни равнини, чу се мекия мълвежъ на рѣки, съ най-хубавитѣ въ свѣта имена, лѣхна мирисъ на топло млѣко и на димъ отъ колиби. И мигновено, всичко натрупано презъ тия дни въ съзнанието, всичкитѣ красоти и блѣсъци на чуждитѣ земи изчезнаха, стопиха се безъ следа — остана само пѣсенъта и думитѣ, въ които бѣ заключенъ най-истинския, единствения за насъ свѣтъ. Угаснаха лютитѣ жажди, затихна лудешкия устремъ, и въ едно внезапно просвѣтление разбрахме колко малко въ сжщностъ е потрѣбно за щастието на нашето ненаситно човѣшко сърдце!

